

A-15546

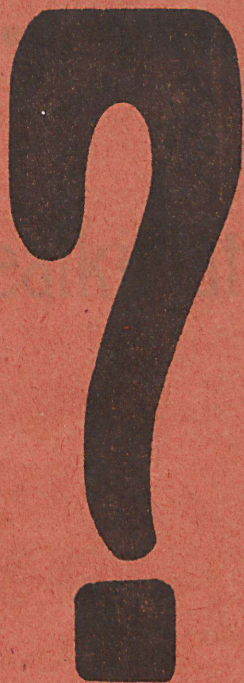
Duplum

1. anne.

Hind 15 senti.

JAAN LAINE.

**ROMAAN
ILMA
PEALKIRJATA**

KIRJASTUS „ORIENT“

TARTU

1929. A.

Väljalõigata:

Kupong Nr. 1.
Lugeja, kes leiab parima ja tabavama pealkirja ülalnimetatud teosele, saab kirjastuselt rahalise auhinna — 15 krooni. Tingimused: saata kirjastusele kahe (esimese ja teise) leva pealkirjaga kuni 25. maini s. a. Tartu, kirjastus „Orient“, postkast 92.

A-15546 II

Duplum

Jaan Laine

Romaan ilma pealkirjata

(Romaan)

35312

Kirjastus „Orient“

Tartu 1929.

2

167031

J. Mällo trükk, Tartus.

A-15546

I.

Saladuslik välismaalane.

Kas ta oli kolmekümneviie aastane või juba kaugelt üle neljakümne — raske oli määrata tema siledaks aetud, energilise näo järele; näo järele, milles sügavalt istuvad silmad näisid vastasest läbitungivat. Alaline meelitav ja rahulik naeratus, soojalt voolav kõne ja peened kombed äratasid sümpaatia tunde kõigis, kes tundsid ilusat, vähe juudi taolise välimusega Raoul Lourion'i.

Dokumentide järele oli ta prantsuse kodanik. Tema passil oli tähendatud, et selle ettenäitaja oli äriees.

Mitu suurt kohvert (made in England) olid kirjult täiskleebitud terve ilma võõrastemajade ja laevaliinide etiketidega, millised tunnistasid kohvrите omaniku paljudest reisudest.

Lourion asus Tallinna parima võõrastemaja kahte numbrisse, kust ta saatis postiga mõnikümmend kirja ja telegrammi Sidneysse.

Keskpäeval, pärast einetamist, ta võttis enese juures vastu kohaliku miljonääri — spekulant Oras'e ja viimase autos sõitis pank. Vahetas säääl mõnituhat franki eesti rahaks ja tegi Oras'ele ettepaneku lõunat süüa paremas restoraanis, et säääl, nagu ta tähendas, näha „seltskonna koorekihti“.

Lourion valdas täielikult inglisi, saksa, hispaania ja isegi vene keelt.

Pärast einetamist, mis venis kella kolmeni, uued sõbrad külastasid mõnda nimekamat ärimeest, kellega Lourion tahtis luua „äri“ suhteid.

Õhtul istusid Lourion ja Oras moodsa „Küba“ heledalt valgustatud saalis estraadi lähedal lauas.

— Kutsuge oma daam ka siia, härra Oras, — ütles Lourion, mängides uuriketi küljes rippuva briljantidest roosiga, — daamideta ei maitse ka süüa, nendeta on igav. —

— Täiesti õige! — vastas Oras ja vaadates kellale lisis juure, — ma kutsun ühe noore iluduse meie mõõdupuuga mõõtes. Teile aga kui ehtsale pariislasele näivad meie iludused muidugi kolmanda järgulistena... —

Nende sõnade järele tõusis ta üles, kumardas Lourion'i poole ja astus eeskotta, et telefoneerida oma armukesele.

Sirge, laia õlgadega, sinisilmadega, ja heledate juustega Oras oli Lourion'ist päa jagu pikem.

Kui Lourion esitas end prantsus asumaade suuremate eksportfirmade esitajana, siis Oras oli sarnane „ärimees“, kelle silmis polnud ühelgi äril halba maiku juures, ainult kui aga hästi teenida võis.

Oras algas piiritus operatsioonidega. Teenis säält suurema summa, mille pani tulutoovasse ettevõttesse, s. t. müüs enamlastele mõne laeva täie lehkavaid heeringaid, niisket suhkrut ja muud praaki.

Ja Venemaal valitsev nälg ei põlganud ära Orase „abi“, seda enam, et need kaubad said müüdnud „sobiva“ hinnaga ja tasumine sündis pühakujudelt ärakistud briljantidega.

Mõni riskant operatsioon valitsus asutuste esitajatega ja Oras oli kümnekordne miljonäär.

Siginesid auto, majad ja mõis...

Tema prassingud omandasid erilise kuulsuse.

Varsti torkas miljonäärile silma noor Raimonda, kaubanduskooli vanema klassi õpilane, ja ta võttis kõik kergemeelse tütarlapse ülalpidamise mured oma kanda.

Tütarlapsele meeldis elu alaliste pummeldamistega, autosõitudega ja suurte summade kulutamise võimalusega

toalettidele ja muude soovide täitmisele. Pesunaise tütrele näis, et olla miljonääri „sõbranna“ on maapäälse õnne ülim mõõt.

Ta jättis salaja maha vanemad ja kodu, asus võõrastemajja, ja neid sageli vahetades harjus varsi „tõusiku“ eluga.

Päevad sarnanesid üksteisele: kas magamine pärast meeletut ööd ehk, kui oli suvi, siis lebamine Piirita liival kuni lõunani, siis kino ehk kohvik.

Maniküüritegija, juukselõikaja ja õmbleja vahetusid ja töid „hingelist“ värskust Raimonda igapäisse ellu.

— Otsekohes sõidab välja, — ütles Oras tagasitulles, — saatsin auto talle järele.

— Tore, hüva, — ütles Lourion, heites pilku naaberlauri poole, kuhu praegu olid asetumas noored tudengid ja värvitud ning shmingitud preilikesed.

Oras võttis peremehe osa oma pääle ja tellis õhtusöögi, napsid ja õlle.

Parajasti kui kelner asetab lauale sakusmente, ilmub ka Raimonda. Ta oli meeldiv oma noorusliku värskusega ja maitserikka ja toreda riietamisega.

Õhtusöögi ajal noobel prantslane ei pööranud oma meeldivalt üllatanud pilke koketeerivalt Raimondalt.

Binna kohal hõljus juba hommiku kollakas suitsuvine, kui nad restoraanist lahkusid ja Oras'e auto prantslase võõrastemajja sõidutas.

Tema omalt poolt kutsus Oras'e ja Raimonda, keda spekulant esitas oma naisena, homseks väljasõidule, ühtlasi tegi Lourion peene naeratusega „madame“ Oras'ele ettepaneku kutsuda seltsi oma sõbrannat või mõnda nais-tuttavat.

II.

Kiusatus.

— Ai, ai! Kas sa ei häbene, Raimonda? Kell on juba kaheteistkümne pääl ja sa ikka mõnuled voodis, — hüüdis kena blond, selgete, siniste silmadega ja kõvasti värvitud, kapriistsete huultega preili, astudes „Hôtel London'i“ möbleeritud tuppa, kus ajutiselt peatus tema sõbranna.

Väike, kerge, kuid kena kehaehitusega tumedate juustega tütarlaps viskus uuesti ülestehtud voodisse ja näpitsedes oma tumepunasest crêpe de chine särgi pitse, hakas naerma:

— Ha-ha-ha. Milline moraal! Aga miks sa, minu armas, nii vara minu poole tulid, ah? —

Blondjuukseline preili koketeerides viskas pää üles, võttis kindad käest, ja lastes lahti oma siidist mantli hõlmad, astus voodi juure.

Istus selle äärele ja vastuse asemel kelmikalt silmi pilgutades, sosistas:

— Olid sa ükski, või on pesake veel soe? —

— Üksi, — ütles Raimonda kaunis tusaselt ja tõmbas atlasteki üle paljastunud õlgade.

— Aga „tema“? — küsis Erna, just kui uurides sõbranna punetama löönud nägu.

— Eila õhtul meie lahkusime „Küba's“. — Tema juure on sõitnud Pariisist üks tema tuttav... Ah, mil-

line huvitav mees! Hirmus rikas, — vastas naeratava näoga Raimonda ja unistades aknasse vaadates, Iisas juure, — ja see on alles kavalere mis kavalere! —

Erna näo üle libises kahtlev naeratus.

— Oli ta siis prantslane? — küsis ta suunurgast.

— Täiesti ehit! Ta sõitis siia tähtsate äri asjade pärast. Gustav rääkis, et mängus saab olema miljonid franke, — ütles Raimonda punastades teise kahtlustamise pärast ja tõusis voodis istukile, tekki ümber jalgade säädes.

— Sinu „Mefisto'l“ veab, — ütles Erna, tasa ohates ja visates kindad toolile, närviliselt ristitas sõrmed.

— Eila selgus, — jatkas ta, — et Ossi sõitis Danzigisse „kauba“ järele ja enne kolme nädalat tagasi ei tule. Pääsi, et sõitis, siga niisugune, minema teadmata. Mina jään nüüd nii... millegita... ükski...

— Ha-ha-ha! — hõbedaste kuljustena kõias Raimonda naer, — sul ei vea ka kunagi, mu tantsijanna. Ära sa neid usu... Tuhanded korrad olen sulle ütelnud: ära usu neid mehi! Aga sina? Ha-ha-ha! Kui tema ümbritseb sind tehtud hoolitsemisega, viskab sulle mõne tuhande kübarate ja kleitide jaoks, siis sa juba sulad. Kohe sonid armastusest. Kallis, mingit armastust pole. See on ainult miraash*). Ainult sõnad. —

— Ma nii ei saa, nagu sina, — vaidles Erna ägedalt vastu, — ma ei tunnista sinu taktikat ja elu-aabitsat. Ja pääleegi oled sa omale leidnud „lüpsilehma“ Gustavi näol. Ta on ju niisugune... —

— Missugune? — hüüdis Raimonda ja vaatas teraselt sõbrannale.

— Lihtsameelne, — seletas Erna ja võttis mantli taskust hõbe portsigaarist paberossi.

Hõõrus seda pikkade, hästi korrashoitud sõrmede vahel, koputas mundstüki vastu lakeeritud küünt ja pani suhu.

Süütas paberossi, tõmbas mõne mahvi ja asetask jala üle jala.

---

*) ettekujutus.

z. b. bl. 11. D. 19.

— Kas tahad, Erna, ma aitan sind? — küsis Raimonda saladuslikult naeratades.

— Milles? — küsis tantsijanna imestades.

— Tutvustan sind tolle tähtsa välismaalasega. Sa saad talle meeldima, — vastas Raimonda ja vaatas kriitiseerivalt sõbrannale.

— Ja mis saab pärast siis? — tuli ettevaatlikult Erna huultelt.

— Pane ta pää kihama ja võta „mälestuseks“ võimalikult rohkem franke, — asjalikult seletas Raimonda.

Erna pää langes rinnale.

— Ei... ma ei taha, — tasa hüüdis ta ja tõstis pilgu sõbrannale.

— Mispärast, rumalake? —

— See on ju — ennast müüma? —

— Jäta, Erna, see variseerlikkus. Kas sinu sileded „piiritus kuningaga“ pole ost-müük? Vahe on ainult selles, et prantslane... päevaks paariks, aga too juba teist aastat. Ja mis, sinu arvates, tegi ta hästi, et sinu teadmata minema sõitis, ah? — rääkis äritatult Raimonda ja heites eneselt teki, laskus oma peenete, ilusate, justkui väljaraiutud jalgadega vaibale.

— Olgu nii! Kuid see pole ikkagi see, — ütles tantsijanna, ja astus trümoopeegli ette, et säada kirjut brokaat-turbani.

Võttis ridikälist huultepulga ja õrnalt puudutas juba küllalt punaseid huuli.

— Tähendab, sa ei taha? — küsis Raimonda, panes jalga siidist karvaste äärtega kingi.

— Jah ja ei, — kuuldus Erna tasa ütlevat.

Raimonda pani omale selga kirju siidist hommik-mantli, sidus selle paenduva, saleda talje juurest laia paelaga.

Rindade ümarused paistsid pehme riide alt just kui kaks sahvtist puuvilja.

— Kuidas tahad, aga minu nõuanne oleks, tule kella kuueks minu poole. Tema ja Gustav saavad siin olema. Sõidame Nõmmele vähe pummeldama, — natuke kannatamatult ütles Raimonda, vaadates sõbrannale.

— Sää! lähneb terve öö ära, aga mul ema, tead isegi missugune, — juba järelandlikult ütles Erna.

— Ütle vana eidele, et tantsid kinos ja ööbid sõbranna juures.

— Ta ei usu. —

— Mis tähendab, ei usu? Kas sa oled titake või mis? Üheksateist täis, ja ikka kardad ema. Tõesti, ma vihastan su pääle, Erna. Sarnane haruldane juhus ja sina pirtsud, — ütles kärsitult Raimonda ja astus sõbranna juure, pani käe ta õlale ja lisis juure, — ära vi-gurda. Sõidame. —

— Hää küll, aga ma tulen koju viimase rongiga, — heitis Erna nõusse, ta surus maha mingi tumeda hirmu ja rahutuse tunde.

— Nii, nii on mõistlik, aga muidu — ema, ema... ha-ha-ha, — ütles Raimonda ja lõi sõbrannale käega õlale ja võttes ümber talje küsis, — kakaod jood? —

— Tänan, joon küll. —

— Noh, siis võta kapist eine. Seni ma teen toaletti ja tellin kakao. Ah jah! Tead „tema“ üüris mulle korteri — kolm tuba mööbliga. Paari päeva pärast kolin sinna, — rääkis Raimonda.

— Ah, tõesti? Kus? — küsis Erna lühidalt.

— Kadriorus. —

— Sää! on hää, — kostis kurvalt Erna.

Raimonda sosistas sõbrannale häälega täis kirge:

— Gustav sõidab paariks kuuks ära..., siis tuled minu juure. Mu armas, elu ainult siis hää, kui meie iseteada ilustame. —

— Elu on metamorfoos, Raimonda. Mina olen temas juba pettunud, — ütles tantsijanna, just kui kaebades kellelegi kaugel, ja ohkas sügavalt.

— Lora! Elada on vaja! Elust peab võtma, mis võtta annab. Elama peab täie sõõmuga. Elu see on — saladusliku lossi hiigla saal, kus lauad vajuvad igasuguste söökide ja jookide raskuse all. Sää! kõlavad tundmatu sümfonia helid, sää! leiab südamele rahu nii vaene kui ka rikas. Aga häda sellele, kes seisab kinnise ukse taga ja ei julge seda avada, et osavõtta jumalate pidust.

— ütles pateetiliselt Raimonda ja kaelustas kõvasti sõbrannat.

Erna naeratas, nagu naeratab laps, kui kuulab vanaema muinasjuttu.

— Sa oled imelik, Raimonda, — ütles ta, vaadates vaimustusega sõbrannale, — sa oled julge ja kõva, aga mina ei saa nii elada nagu sina. —

— Sellepärast sa seisadki kinniste uste taga, — seletas hääsüdamlikult Raimonda, ja tema pikkade, kitsaste kulmudega piiratud silmades süütusid tulukesed.

— Armastan elu! Elu on minule — pidu! Ei mingit tööd! Ah, kui tüütav ja igav on tööd teha. Istu mõnes kontoris ja kirjuta arvusid ehk äris kassas. Kahju, olen oma sündimisega hiljaks jäänud. Ma oleks pidanud sündima Ludvig XIV või XV ajal, kuulsate armukeste ajajärgul. Aga nüüd mis — ainult spekulandi armuke, — rääkis Raimonda ja ajas end uhkelt püsti. Ernale paistis, et sõbranna sõrmed värisesid siidi voltides.

Erna ei suutnud kuidagi harjuda oma sõbranna imeliku iseloomuga.

Tema tsüüniline olek tegi sageli Ernale haiget. Kuid sõbranna vaadetes domineeris selge ja julge joon, mis tõmbaski teda lähemale.

— Mine nüüd, Erna, ja kata laud. Jään jälle pikalt lobisema. Võta ometi ka kübar ja palit seljast, — ütles Raimonda ja lohistades kingadega parketil, läks varju taha, kus asus toaletilaud.

Erna võttis kübara pääst, korraldas kammiga kullakarva poisipääd, riputas siis palitu nagile.

Tõi lauale sardini- ja sprotikarbid, juustu, võid ja leiba.

— Kus on sul nuga, — küsis Erna sõbrannalt, kes end parajasti pesi.

— Vaata kummuti sahvliis, säält leiad kõik, mis meil vaja, — vastas Raimonda, kelle naerataw nägu varju tagant välja vaatas.

— Nüüd veel sünnib poissmehe viisil, aga varsti soetan enesele kõik, mis vaja korralikule perenaisele, — kiitis Raimonda ja astus varju tagant kääteratikuga välja.

— Sa oled õnnelik, — ütles Erna kaebliku häälega. Ta soris kinnaste, lindikeste ja muude asjade seas, mis olid segi paisatud kummuti sahvliis, — nuga siin vist ei ole. —

— Aa jah, noad ja kahvlid on alles lahti pakkimata. Unustasin hoopis. Ole hää, võta käsikohvrüst, — ütles Raimonda, näidates nahast kohvrikesele toolil. Viskas siis varjule oma hommikumantli.

— Räbal võõrastemaja, isegi vanni võtta ei saa, — lausus Raimonda, kulme kortsutades. Astus peegli ette ja avas puudritoosi. Kattis õrnalt oma näo roosaka tolmukorraga. Asus siis riietama. Pani selga crêpe de chine särgi asemel musta siidist trikoo ja jalga ämbliku võrgutaolised prantsus sukad.

Uksele koputati.

Raimonda hüppas kiiresti varju taha.

— Kes sää! on? — küsis Raimonda eest Erna.

— Preilile toodi lilli, — kostis ukse tagant peenike naise hää.

— Võta vastu, Erna. —

Avatud ukse kaudu ulatas teenija suure paberisse mähitud lillekimbu.

— See on prantslaselt, — hüüdis Raimonda rõõmsalt. Tõmbas paberi ümbert ja silmadele avanes suur kimp lumivalgeid roose.

— Kui kena! Näed kui galantne meesterahvas. — Surus armatsevalt lilled vasta rinda ja vaadates sõbranna poole, ütles: — sa ei saa seda tutvust mitte kahjatsema. —

Erna kehtas närviliselt õlgu ja kostis hajameelselt:

— Jah... võib olla. —

— Tingimata, mu sõber, — kordas Raimonda. Ta pani lilled voodi päitse, et riietamist lõpetada. Kui ta sellega valmis oli, säadis ta omale pähe laia siidipaela soengu korrashoidmiseks. Kõlistas teenijale ja tellis ka-kaod.

Sõbralikul jutuajamisel kadus aeg ja eine lõpetamisel löi raekoja kell kaks.

Erna kiirustas minekule.

— Ma lähen juukselõikaja juure ja pärast on veel vaja sukki osta, — ütles ta kübarat pähe säädes.

— Aga kas sul raha on? — küsis Raimonda tungivamalt vaadates punastavale sõbrannale.

— Vähe ikka on ka. —

— Võin sulle laeneata. Kui palju vajad? —

— Ainult ma ei saa niipea tasuda... Anna üks tuhat senti. —

— Annan sulle kaks tuhat senti. Anna emale ka mõni sada. Ütle, et said tasu ülesastumise eest Nõmmel. Said aru? Vanakesel saab siis häämeel olema, — seletas kelmikalt Raimonda ja võttis käekotist raha paki.

— Hää küll. Aga kui sa teaks kui vastumeelt on mul emale valetada, — ütles segaseks läinud Erna ja ta silmad vajusid alla.

— Lora! Vahel peab valetama. Kui naiivne ja lihtsameelne sa veel oled, Erna. Vastumeelt on valetada... — kordas Raimonda. — Jah, aga midagi pole parata, — lisas ta kohe juure ja ulatas sõbrannale kaks tuhandelist.

— Merci, — ütles Erna ja pahvatas naerma.

— Nüüd mine. Punkt kell kuus ole siin ja kõik saab hää olema.

Raimonda tõusis istmelt ja saatis külalist ukseni. Aitas tal palitu selga ajada.

Tantsijanna andis sõbrannale käe ja ütles temale selgeil säravail silmil otsa vaadates:

— Ma tulen, kuid pea meeles — mitte sõnagi kellelegi. —

— Rumaluke. Arusaadav. —

Raimonda suudles kõvasti sõbrannat ja naljatades lükkas teda ukse poole, öeldes:

— Noh, mine siis, sa, väike argpüks... —

Tänaval Erna tundis järsku just kui mingit rahu- tust. Tal hakkas süda valutama, mingisuguse segase se- letamata mure pärast. Silmi tungisid pisarad.

— Keegi ei saa teada, — mõtles ta ja astus kiiresti südalinna poole. — — —

III.

Ämbliku võrgus.

Erna astus Raimonda tuppa käes väike käsikohver.

— Sa oled päris täpne, armsam, — ütles Raimonda, kes parajasti säadis kaela ümber enesele pärlikeed. Ta heitis pilgu sõbranna kohvrikesele ning lisis silmi pilgutades juure, — sul läks korda ema silma puru ajada? Selle võtsid ülesastumiseks kaasa? Eks?! —

— Jah, muidugi... Baleriinil on ülesastumisel ju igasuguseid asju vaja. Andsin emale viisada senti, — vastas Erna ja asetas kohvri kapi taha.

— Sina oled veel vilumatu neis asjus, Erna. Mina olen juba omanud fantaseerimise ja tüssamise oskuse, milleta ei saa üldse läbi. Olengi valmis, — lausus ta ning keerutas peegli ees rahuloleva naeratusega, — eks ole?! —

— Jah, sa oled täna huvitav, — vastas Erna, vaadates sõbranna poole kadedad pilguga.

Raimonda oli tõesti kena elegantse mustas siidkleidis, milline oli ilustatud Brüsseli pitsidega.

— Tulid! — hüüdis Raimonda ja astus kiiresti akna juure.

Eesukse ees seisis Orase auto. Erna jooksis sõbrannale järele ja vaatas läbi kardinat tänavale.

Lourion astus esimesena autost, tal oli käes mingisugune suur pakk.

— Ta on huvitav, — tahtmata hüüdis Erna. Ta süda hakkas kõvemini kloppima.

— Ma ütlesin ju sulle, et ta on tore, — ütles Raimonda asjatundlikult. Ta astus akna juurest eemale, sääljjuures lükkas jalaga toakingad voodi alla.

— Ole nüüd mõistlik, Erna, — ütles Raimonda poolsosinal ja astus ukse poole, mille taga kostsid meeste hääled.

— Palun, palun. Tere! — tervitas Raimonda ust avades ja ulatas prantslasele mõlemad käed. Lourion vastas viisaka kummardusega ja suudles Raimonda kätt.

Oras pani paki lauale. Ta nägi Ernat ja hüüdis:

— Keda ma näen! Meie armas baleriin! —

— Lubage tutvustada — minu sõbranna Erna, — ütles Raimonda prantslasele. Ta vaatas naeratades Orase poole ning lisan juure: — Tulevane täht! —

Prantslase näole jäi sama kerge naeratus, ainult ta silmis võis märgata imestuse tulukest.

Erna punastas vähekese ja ulatas talle käe. Kui prantslane puudutas huultega ta kätt — läbistas külma värin Ernat.

Raimonda ja Oras vaatasid üksteise otsa.

— Meeldis, — mõtles Raimonda eneses ja astus laua juure, kus lamas äsja toodud pakk.

— Jälle lilled?! —

— Härra Lourion hellitab su nii ära, et ma pean pärast tema ärasõitu terve Dauguli triiphooone ära ostma, — ütles Oras. Pani paberossi põlema, selleks daamidelt luba küsides.

— Olen väga liigutatud härra Lourion'i tähelepänu, — sõnas Raimonda. Pakis olid punased roosid; Raimonda pani need veega täidetud vaasi.

— Rõõmustab mind väga, madame, et minu väike tähelepanuavaldus on võetud kena naise lugupidamise tunnusemärgina, — ütles Lourion, vaadates Raimonda poole erilise pilguga.

Prantslase kompliment meeldis Raimondale, kuid tema sõbranna südames tekitas see väikse armukadeduse piste.

Oras vaatas kellale.

— Kell on juba kuue pääl. Aeg on sõita. Kabinetis on kõik valmis meie armsate daamide vastuvõtmiseks. —

— Sõidame! Sõidame! — hüüdis Raimonda ning ütles Orase poole pöörates kelmika naeratusega, — palun, prouale palit ulatada! —

Oras ei saanud õieti veel liikuma hakata, kui prantslane hüppas riidevarna juure, võttis sellelt palitu ja aitas Raimondale selga.

Kui kõik olid autos aset võtnud, vaatas Erna, kes istus prantslase kõrval, mingisuguse sisemise kurbustundega üles võõrastemaja akende poole. Ta naeratas Raimondale, kes tegi Erna poole pääga liigutuse, justkui oleks tahtnud ütelda: „Ära karda, kõik läheb hästi! —

Suurepäraline, vaikne õhtu oleks just kui riietanud teel seisvad puud erilise riidetusega. Mustavad väljad olid kaetud loojeneva päikese kullavärvi helgiga. Ja taevas — see piiritu eesriie — sinas oma pilvitu iluduses. — — — —

Mugavas kabinetis oli laud kaetud neljale inimesele.

Daamide ette oli säetud vaasid punaste roosidega...

Samal määral nagu kasvas arve, nii tõusis ka küllaliste tuju.

Kui kristallklaasidesse valati vahuvein, kaotas Erna temale omase häbelikkuse ja tagasihoidlikkuse. Lourioni kaunis häbematud pigistused ja viimase palav hingeõhk ärritasid ainult rohkem ja rohkem.

Raimonda jäi purju...

Ta silmad särasid kui palavikus. Kui tühjendas klaasi — täitis kohe uuesti. Näis, kui piinaks teda janu.

— Erna, ole armas, tantsi meile midagi, — ütles vintis Oras.

— Ei, ei... ha-ha-ha... Olen joobnud — hõiskas Erna. Pani käed rinnale ja sulus silmapilguks silmad.

— Lora... Erna, tantsi, — ütles Raimonda kulme kortsutades.

— Ma ei saa... Mis tantsimine see oleks..., — püüdis Erna kõrvale puigelda.

Nüüd hakkas ka Lourion nuruma. Ta võttis Erna käe ja, vaadates paluvalt ta silmi, ütles:

— Ma palun teid väga... Tantsige. Nõudke minult kõik, mis tahate, aga ma tahan teid näha tantsimas. Ma palun, palun teid väga. —

Erna vaatas Lourioni ja Raimonda päält silmipilgutava lollaka näoga Orase poole ja just kui kõik need näod oleksid talle mingisugust erilist valu sünnitanud, ütles tumedalt:

— Olgu. Mis te tahate? Klassilist või karaktertantsu? Esimene oleks küll praeguses seisukorras pa-roodia. —

— Tantsi, Erna, charlestoni, — ütles Raimonda ja pöörates oma punetavat nägu Lourioni poole, lisas juure, — ta tantsib seda tantsu suurepäraselt, just kui Josephine Backer.

— Õigus! Ah, see must neegritar! Ta on otse jumalik kui ta charlestoni tantsib, — ütles Oras tühjaks joodud klaasi lauale asetades ja toppis omale peaaegu terve apelsiini suhu.

Raimonda vaatas Orase poole ja küsis armukadedalt:

— Aga kus sina teda nägid? Kinos, mis? —

— Oh ei, Pariisis „Moulin Rouge'is“, — vastas uhkelt Oras.

Lourion „silistas“ salaja laua all Erna põlvi ja sosistas talle kõrva:

— Tantsige... armas preili. —

Erna tegi äkilise liigutuse ja hüppas üles:

— Ärge paluge mind! Ma ei tantsi! — hüüdis ta ja läks ümber laua akna juure.

Erna toetas raskeks läinud päega seina najale, ning vaatas väsinult videviku varjudega piiratud aeda.

— Talantide kapriisid, — ütles Lourion naeratades, — nad vajavad inspiratsiooni, ha-ha-ha. —

— Noh siis veel vahuveini! — hüüdis Raimonda närviliselt. Võttis tühja klaasi, tõstis selle Orase ette ja käsutas: — täida! Telli veel shampust, et vaim pääle tuleks! —

Ernale tundus, et kõik mõtted tema pääs on segi paisatud.

Süda pööritas ja midagi just kui tangidega pigistas.

A
15 546
167 031

Argentinasse, Austraaliasse, Brasiiliasse
Kanadasse jne.

esimese järgu kiirlaevadega

„Prantsuse laevade liinid“.

Eesti osakond: Tallinn, Raekoja 4-2.

„Romaan ilma pealkirjata.“

„Nauding, lõbustused ja raha, palju raha“ — see on meieaegne huiidsõna... Moraalne langus, „elutüdimus“ ja enesetapmine — igapäevane nähtus. Valgustet tantsusaalis rökkab „moodne“ jazz... Kõiksugu „õnnekütid“, sahkerdajad ja raha-ebajumalad varitsevad kõikjal... Elu siht — vastsündind lööklaul. Kirg! „Üks ainus öö...“ Kuid nende elamuste ja inimtüüpide kõrval sattuvad ellu, et võidelda, kannatada, langeda ja helge vaimuga tõusta — häda, vaesuse ja mure lapsed.

Kes terve teose hinna 1 kroon 50 senti kirjastusele saadab, saab ilmumise päevald kõik (10) anded postiga kätte.

Tellimised saata: Tartu, kirjastus „Orient“, postkast 92.

Jällemüüjatele suur hinnaalandus.